

אותך אבקש

מסילות למבקשי השם בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

פר' במדבר - נשא | גליון 6

קבלת התורה מחדש, כיצד?

הרב הגאון ר' בצלאל גלינסקי שליט"א

ראש כולל להוראה 'משפטי יעקב' וכן הגה"צ ר' יעקב גלינסקי זצ"ל

אין אני יכולים לדור במדור א', א"כ כשמתגאה השי"ת מתרחק ממנו, וממילא כיון שכל מטרת לימודו היא אך ורק לצורך קרבת ה', ברגע שהקב"ה מתרחק ממנו, התורה לא יכולה לפעול את פעולתה, ולכן ברגע שמתגאה תורתו משתכחת ממנו, כי חל נתק בינו להשי"ת. אבל מי שלומד את התורה בתורת חכמה כנ"ל, גם כשמתגאה אין שום סיבה שתורתו - חכמתו תשתכח ממנו.

עיקר מטרת קיום המצוות אינה מטרה לעצמה, אלא כל המצוות הן עצות ודרכים להתקרב להשי"ת, שזה כל מטרת ביאת האדם לעוה"ז, ולכן הזוה"ק קורא למצוות תרי"ג עטיין, תרי"ג עצות, עצות למה? להתקרב להשי"ת, וללימוד התורה כנגד כולם, היינו היא העצה הכי גדולה להביא לתכלית שהיא ההתקרבות להשי"ת והדבקות בו.

כדי לזכות לקבל תורה מחדש, היינו לקבל את הכלים והעצות איך זוכים ללמוד רק במטרה שזה מה שיקרב אותי להשי"ת, ואיך זוכים לקיים מצוות רק לשם מטרה זו, רבינו כותב (ליקו"מ ח"ב, א) שבחג השבועות זוכים להזדכך עד שבאים לדרגא של דם נעקר ונעשה חלב, היינו שזוכים להזדכך מכל הדמים העכורים שהם התאוות, ונעשים כאדם חדש נקי ומזוכך, (כמובן שזה רק למי שבאמת מעוניין בכך, כי משמים לא מכריחים), ולכאורה היינו ע"י ההכנה של מ"ט ימי הספירה זוכים לקבל תורת אמת בחג השבועות, ותורה כזו באמת מזככת את כל הדמים העכורים, ובפרט לפי מש"כ רבינו (ליקו"מ ח"א קלה) שאם מכבדים את היו"ט כראוי זוכים לקבל את האור של היו"ט שהוא אור הצדיק, ועי"ז זוכים לקבל את האפשרות האמיתית להתחיל מחדש לקיים את התורה וללומדה כראוי.

יהי רצון שנוכח באמת לרצות להזדכך מכל הדמים העכורים, ונבין שעיקר מטרת לימוד התורה וקיום המצוות הוא רק כדי להתקרב להשי"ת, ולזכות לזה הוא ע"י ההתקרבות לצדיק וקיום עצותיו בתמימות ופשטות.

אליהם רמזים ועצות המתאימים לזמן זה, וכל פעם צריך עצות אחרות, ולכן מובן מה שצריך לקבל כל שנה תורה מחדש, כי אין דומה עצות שקיבל בשנה שעברה למה שהוא זקוק לקבל בשנה זו.

מה נקרא לימוד התורה כראוי? מבואר בגמ' בפסחים סו. שכל המתגאה, אם חכם הוא, חכמתו מסתלקת ממנו, ובירושלמי איתא שמינו את תלמידו של ריב"ל לחכם ועשו לו בימה גדולה ושאלו אותו שאלות ולא ידע לענות, וכשחזר לריב"ל שאל אותו את השאלות וידע לענות, ואמר שבשעה שנכנסו בו הרהורי גאוה שחכ כל מה שלמד, וצ"ב הא אנו מכירים ורואים הרבה בעלי גאוה שיודעים ללמוד ואין שוכחים תלמודם.

הגמ' אומרת חכמה בגויים תאמין, תורה בגויים אל תאמין, ובפשטות הכוונה ששאר חכמות יכול להיות אצל הגויים, משא"כ חכמת התורה. אמנם נראה לומר שהכל קאי על התורה עצמה, והיינו שעיקר מטרת קיום המצוות אינה מטרה לעצמה, אלא כל המצוות הן עצות ודרכים להתקרב להשי"ת, שזה כל מטרת ביאת האדם לעוה"ז, ולכן הזוה"ק קורא למצוות תרי"ג עטיין, תרי"ג עצות, עצות למה? להתקרב להשי"ת, ולימוד התורה כנגד כולם, היינו היא העצה הכי גדולה להביא לתכלית שהיא ההתקרבות להשי"ת והדבקות בו.

ודאי שהיינו רק למי שלומד לשם מטרה זו, וכל מי שלא לומד לשם מטרה זו, אלא בתור ענין בפני עצמו, אין זה תורה אלא חכמה, וזה מה שאמרה הגמ', שתורה בתורת חכמה יכול להיות גם אצל הגויים, אבל תורה בתורת תורה שהלימוד יזכך אותו מכל התאוות והמדידות רעות ויקרב אותו להשי"ת, זה שייך רק אצל עם ישראל ולא אצל הגויים.

כיון שהלימוד האמיתי הוא לשם קרבת ה', לכן כל המתגאה תורתו משתכחת, דעל בעל גאוה נאמר

כולנו יודעים שכל ימי הספירה הם הכנה לחג השבועות כדי להיות מוכנים לקבל את התורה, ולכאורה יש להבין מה מקבלים בחג השבועות, הרי התורה כבר ניתנה לפני כשלוש אלפי שנה, וכי מקבלים תורה חדשה בכל שנה? וודאי שאי אפשר לומר שאנו חוגגים זכר לדבר שלפני שלוש אלפי שנה היה מעמד קבלת התורה לאבותינו שיצאו ממצרים, כי מבואר בכל הספרים הק' שכל חג שאנו חוגגים, היינו שבכל שנה חוזר ושורה אותו אור שהיה באותו זמן, ולכן עושים עסק מפסח שבו 'אנו' זוכים לצאת כל שנה מארץ מצרים של כל אחד, וכן בחנוכה וכן בפורים כמבואר בהרבה ספרים, וא"כ ודאי שגם בחג השבועות הוא כן, שיש ענין לעשות ג' ימי הגבלה ולהתכונן לקבל תורה, ומחכים מכל אחד שיסיים ויאמר 'נעשה ונשמע', ואין זה רק זכר למה שהיה פעם.

וראיתי מובא בשם הגרש"ז אויערבאך זצ"ל ראייה לזה, דמבואר בגמ' שבת שבערב שבועות יצא רוח ששמו 'טבוח', ואם ח"ו בני ישראל לא היו מסכימים לקבל את התורה, היה טובח בשרם של שונאי ישראל רח"ל, ומבואר בגמ' ונפסק להלכה שאין מקיזין דם בערב שבועות מחמת שכל ערב שבועות יוצא רוח זה, וגזירה אטו ערב שבועות, אין מקיזין דם בכל ערב יו"ט, הרי מוכח בהכרח שבכל שנה ממתניים לעם ישראל שיסיימו לקבל את התורה, ואם לאו ח"ו וכו', וא"כ חוזרת ומתעצמת הקושיא איזה תורה באים לקבל, הרי משה רבינו כבר קיבלה, וזאת התורה לא תהיה מוחלפת ואסור להוסיף כלום על התורה.

ידוע בשם מוהרנ"ת שאמר שאת התורה קיבלנו ממשה רבינו, ואת הדרך והעצות כדי לקיים את התורה מקבלים מרביז"ל. והיינו שלא די לדעת את התורה וכל פרטי המצוות, כי הלומד שלא ע"מ לקיים מוטב שנהפכה שלייתו על פניו (ירושלמי ברכות פ"א ה"ב), וא"כ מי שלא מחפש עצות ודרכים שיוכל לקיים את התורה באמת ובשלימות דהיינו באהבה ויראה (כמבואר בזה"ק בכ"מ שקיום מצוות בלי אהבה ויראה הוא כגוף בלי נשמה), ודאי שחסר בלימוד ע"מ לעשות, וזה זוכים בחג השבועות, לקבל עצות ודרכים חדשים כיצד לקיים את התורה וכיצד ללמוד תורה באופן שמקרב אותי להשי"ת, והעצה היחידה לזכות לזה, הוא רק ע"י ההתקרבות לצדיקים, שכל פעם שולחים לכל אחד מהמקורבים

”ליבבתי באחת מעיניך”

יקר אצל השם יתברך ה'התקרבות' בעצמו אף לפי שעה, אף על פי שאח"כ נעשה מה שנעשה חס ושלום... ואמר, הלא על שעת 'מתן תורה', נאמר 'ליבבתי באחת מעיניך', ואיתא במדרש, [שה"ש רבה ד' ט'] מהו ב'אחת מעיניך'? אלא שבעין השנית כבר היו מסתכלין על העגל, נמצא שבשעת 'מתן תורה', כבר היה דעתם לפרוש חס ושלוש, ואף על פי כן, היה יקר בעיני ה' יתברך מאוד ההתקרבות בעצמו, כמו שכתוב, 'ליבבתי באחת מעיניך', כי זה בעצמו יקר מאוד בעיני ה' יתברך... (שיחות הר"ן קכג)

אתה שומע ישראל?! איך השם יתברך מתייחס ליהודי שמתלהב ורוצה לעבוד אותו... השם יתברך מתייחס אליו ב'אהבה עזה ונוראה', השם יתברך אומר לו 'ליבבתי

אתה כביכול מלבב אותי, וגורם לי לאהוב אותך יותר ויותר, ולא רק בהתלהבות זמנית וחולפת, אלא אפי' אם חס ושלום, יהודי רוצה לעבוד את ה' רק לזמן מסוים, ואחר כך ללכת ולמרוד בו, ולעשות דברים נגד רצונו, רחמנא ליצלן, השם יתברך מייקר מאוד את ההתקרבות הזו, ומלבב אותה מאוד מאוד... על אחת כמה וכמה, 'אנחנו', שאף אחד מאיתנו לא מתכוון למרוד חס ושלום במזיד, ורק מתכוונים להתעלות ולהתקרב אליו, ודאי שאנחנו מעוררים על עצמנו אהבה עזה מהשם יתברך, 'ליבבתי'..."

ישראל שלשל את המטבעות בכניסה למקוה, תוך כדי שהוא ממלמל בהתפעלות: "תשמע חיים, היה שוה לעלות למקוה רק כדי לשמוע את הדיבורים הנפלאים האלו... איך השם יתברך מייקר אותנו ורוצה בעבודתנו, גם אם היא זמנית, וגם אם חס ושלום מיד אחריה הולכים לעשות ההפך ממנה... עכשיו אני מבין פשט חדש, במילים 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה... ונהרות לא ישטפוה'..."

ערב שבועות, קצת אחרי חצות היום, עשרות בחורים נהרו אל המקוה הממוקם במעלה השכונה, גם ישראל הצליח לחטוף זמן, בין גיהוץ, לטלפון לאבא ואמא, ויחד עם חיים, העפיל במעלה הרחוב... "חיים אתה יודע?!" כשאני חושב על זה, זה מביא לי קצת עצבות... "כשאתה חושב על מה???" "כשאני חושב על כל המ'צב' שהולך בישיבה, האוירה של 'שלוש ימי הגבלה', 'מתן תורה', 'יום

החמה עמדה בדמדומי הרקיע מבשרת על יום ראשון בשבוע שעומד לחלוף. ה'סדר' הסתיים כבר לפני למעלה מרבע שעה, אבל היכל 'בית המדרש' עדיין היה מלא וגדוש במאות לומדים. לאט, לאט, 'בית המדרש' התחיל להתרוקן, עשרות בחורים נעמדו בכניסה לבית המדרש, שם נתלתה מודעה קטנה ע"י המשגיח כמידי שנה. היה זה מן הפעמים הבודדות בשנה, בהם תלה המשגיח מודעות כל שהם, וכך נכתב שם. קיבלתי ממו"ר הג"ר שמואל חרקובר זצ"ל, כי שלשת ימי הגבלה הם 'סגולה', מי שלומד בהם בהתמדה רבה ממש, בלי ביטול תורה לרגע, זוהי סגולה להצלחה לכל השנה בעליה בתורה... [מין המשגיח הגר"ש וולבה זצוק"ל] ניצול הזמן והתמדה הורגשו מאוד חזק באוויר, ובזמן ארוחת הערב בין נגיסה לנגיסה, היה אפשר לשמוע בחורים דנים בריתחא דאורייתא, בעמקי הסוגיות של פרק החולץ...

אור ליום שלישי ערב 'מתן תורה', ישראל נעמד בפעם השניה מול לוח המודעות, בו נוסף פתק קטן ע"י אחד הרמ"ם, במעלת הבקשה והתפילה ב'שבועות' על התמדה וקירבת ה', הפעם זה היה מהספר 'נפש שמשון', של הגה"צ ר' שמשון פינקוס זצ"ל, וכך נכתב שם: יהודי אשר בחג השבועות יעמוד לפני בורא עולם ויאמר לו: "רבש"ע, רצוני לקבל עלי 'עול תורה', אך סוף סוף הנני מוגבל, עקב היצר הרע הגדול הנמצא בתוכי, מבקש אני ממך אפוא, שתרוממני למדרגת 'מתמיד אמיתי' שקוע באמת בלימוד התורה וקיום מצוותיה, ושכל הבלי העוה"ז לא יענינו אותי כלל, דבר זה אני מבקש ממך מתוך עונג ורצון", מובטח לו, כי ביום זה יפתחו בפניו שערי שמים, ויושפע עליו שפע של סיעתא דשמיא, וכמו שהובא בשם האריז"ל כי כל חיי האדם תלויים בלילה זה...

בע"ה אני אשתדל לנצל את שבועס', להתפלל, לבקש, ולהספיק בלילה לחזור על כל הדפים של ס"ב, וס"ד, זה יהיה גישמ'ק גדול...

”בינינו, הרי אתה יודע, שזה לא מחזיק הרבה זמן, וכל הברעין הולך ונעלם, מיד אח"כ יוצאים ל'שבת חופשה', ואז מתחילים להריח את 'סוף זמן'... בשביל מה כל העמל וההשקעה? הם סתם דבר זמני ותו לא?!”

הדין, על השטייגען של כל השנה כולה, וכולם מבקשים ומתפללים, וליל שבועס', שטייגען מטורף כל הלילה..."

"נו... דברים כ"כ נפלאים, מדוע זה מביא לך עצבות???" קטע אותו חיים בפליאה...

"בינינו, הרי אתה יודע, שזה לא מחזיק הרבה זמן, וכל הברעין הולך ונעלם, מיד אח"כ יוצאים ל'שבת חופשה', ואז מתחילים להריח את 'סוף זמן'... בשביל מה כל העמל וההשקעה? הם סתם דבר זמני ותו לא?!"

חיים הקשיב, השתהה במקצת, ואמר: "אני רוצה להגיד לך ישראל, שאתה ממש טועה, וב'גדול'. קודם כל, הרבה בחורים מתחזקים וזה תופס אותם זמן רב, ואפי' לכל החיים, אבל גם מי שהתלהבות מתפוגגת לו, והברעין יורד, כל 'ההתחזקות' שלו היא 'יקרה ונחשבת' מאוד מאוד, ואני רוצה לצטט לך על זה שיחה מרבינו..."

"מענין קצת אנשים שמתקרבים לעבודת ה' יתברך ואח"כ מתרחקין, ענה ואמר, אף על פי כן,

קבלת רחוקה מאהבה

סיפורו המרתק של האברך ר' אליהו וואקנין שליט"א מצפת, החל ביקור סתמי בביכ"נ 'ברסלב' בבני ברק, ההתעוררות הבלתי מובנת בקברו של רבי יהודה זאב ליבוביץ, ההתבודדות בליל פורים בשדה שבצומת חורשה, מצאתי את שאהב נפשי.

שיש כאן איזה דבר שאי אפשר להסביר אותו במילים, יש כאן אנשים שנראים כמו שאר העולם, לומדים מדברים אוכלים וכיו"ב, אבל מחשבותיהם, רצונותיהם וכל מהותם, נמצא בעולם אחר לגמרי. בעולם של השתוקקות וכיסופים להתקרב להשי"ת ולהתקדש ולהיטהר.

מה לי ול'משיבת נפש'?

בצעירותי גדלתי במשפחה ספרדית בני תורה, אמנם כמו כולם שמעתי את שמעה של חסידות ברסלב, ושהרבי שלהם נקרא רבי נחמן מברסלב, ידענו גם שיש בברסלב איזה דבר מיוחד ושונה משאר החסידות, אבל לא הייתה לי, כמו לרוב חברי שום משיכה מיוחדת להתקרב לשם.

בהמשך חיי עברה משפחתי מאלעד לבני ברק, ושם התחלתי לשים לב שיש קבוצה גדולה של בני תורה, בניהם דוד שלי וסבי שהוא גם אב בי"ד ות"ח חשוב, שהולכים לברסלב ולומדים ספרי מוהר"ן. אז התחלתי להרגיש משיכה מסויימת לחסידות ברסלב, שעד אז לא הייתה לי.

נכנסתי לישיבה קטנה מטובי הישיבות בעיר ב"ב, ובחסדי ה' הצלחתי מאד. ולכאורה לא חסר לי דבר בעבודתי ובלימודי. עד ביום אחד, נקלעתי כמעט בטעות לבית הכנסת ברסלב הידועה ברחוב אלשיך בבני ברק, ושם הייתה נקודת המפנה הרצינית והחשובה בחיי.

הכל התחיל כאשר ראיתי שם יושבים כמה יהודים חסידיים, בלימוד משותף בחבורה, דבר שלכשעצמו לא היה מעורר כמובן את התפעלותי, אבל כאן ראיתי משהו שונה לגמרי.

אני מתבונן באחד מהם, שנחשב מהתלמידי חכמים החשובים ביותר בבית המדרש, ורואה רואה אותו קורא בספר 'משיבת נפש' (שאו התוודעתי לספר זה לראשונה) בו הם למדו באותו זמן, ואני רואה אותו קורא בספר ומעיניו זולגות דמעות כמים, כאלו שעד אז חשבתי ששייכות רק לימים הנוראים...

מתוך התפעלות וסקרנות המשכתי להתבונן בחבורת הלומדים, תוך שאני משתדל להראות כאילו אני מחפש ספר בספריה הסמוכה, אבל אוזני היו כרויות כאפרכסת לשמוע על מה נסובה שיחתם.

כשהתחלתי לשמוע על מה הם מדברים, כבר התפלאתי לגמרי. אני רואה מול עיני יהודים שנראים חסידים לכל דבר, מדברים על נפילות בדעת, על פגמים ותקוה בכל מצב, דברים שעד עכשיו חשבתי שמדברים מהם רק בחולון או בבת ים...

ואז, על אף שעדיין הייתי בחור צעיר, האיר השי"ת בליבי לראות

גַּם פֶּה נִמְצָא אֶחָד שֶׁבָּנוּ הַתְּחִיל קֶצֶת לְהִתְקַרֵּב לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ וְלִלְמַד הַרְבֵּה גְּמֵרָא וּפּוֹסְקִים, וְעַתָּה מְכַרְיָחִים וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ בְּעַל פִּרְחוֹ מִלְּלַמֵּד גְּמֵרָא וּפּוֹסְקִים, וְאוֹמְרִים שְׁטוֹב יוֹתֵר לְדַבֵּר עִמָּהֶם. וְאַבְיוֹ צִעַק עַל בְּנוֹ הַנֶּ"ל, אֲנִי נוֹתֵן לְךָ לֶאֱכֹל עַל מְנַת שְׁלֹא תִלְמַד רַק דֶּף גְּמֵרָא אֶחָד בְּכָל יוֹם לֹא יוֹתֵר, כִּי מִי שְׁלוֹמֵד כָּל הַיּוֹם הוּא בְּרַסְלָב וְכו' (עלים לתרופה קע"ד)

החלטתי שעלי לחפש פיתרון לתעלומה הזאת, מה יש בספר הזה 'משיבת נפש' שגורם להם לבכות כ"כ? וממחשבה למעשה הלכתי לספריית ברסלב שבבית המדרש, ובתום חיפושים ארוכים מצאתי את שאוותה נפשי, ספר 'משיבת נפש', שבתחילה לא שמתי ליבי עליו, מחמת שכידוע ברוב הדפוסים הוא נדפס יחד עם 'השתפכות הנפש', וזה מה שכתוב על הכריכה.

התחלתי לקרוא את הספר, ומפסקה לפיסקה רק התברר לי יותר ויותר כמה שהספר הזה לא שייך לי כלל, אני בחור רציני שיושב ולומד כל היום גמרא, מה לי ולנפילות, הספר הזה, כך הרגשתי, מדבר רק לבעלי תשובה מהעולם התחתון, אבל אני צריך ללמוד מסילות ישרים ואורחות צדיקים, מה לי ולספר כזה.

אבל מהצד השני, הייתי חייב לחפש פתרון לתעלומה, מה גרם ליהודים האלו, שלא היו נראים מהעולם התחתון בכלל... לבכות כשהם קוראים את הספר הזה?

סיכמתי עם עצמי שביום מן הימים אני אחפש תשובה לתעלומה המשך בעמוד ד'

הזאת, ובזה נגמר לאותה תקופה הקשר שלי עם ברסלב, והמשכתי ללמוד בישיבה כרגיל.

ותחתור דרך כבושה מאתך

תקופה לאחר מכן, נתן השי"ת בליבי רצון לצאת מידי יום כמעט בהפסקת צהריים לקבר של רבי יהודה זאב ליבוביץ' שקבור בבית החיים בב"ב, הייתי קורא שם תהילים, לפעמים קצת זוהר, כל פעם דבר אחר.

יום אחד, אני יושב בציון, עוסק בתורתי ותפילתי, לפתע מגיע לשם אדם מבוגר, אניני יודע אפילו אם הוא בעצמו היה חסיד ברסלב, אבל הוא ישב שם וקרא תיקון הכללי, אז אמרתי לעצמי, אולי גם אני אקרא תיקון הכללי.

ואכן, לקחתי תיקון הכללי שהה מונח שם על הציון, והתחלתי לקרוא את עשרת המזמורים, והנה כשהגעתי לתפילה בסוף התיקון הכללי, (שי"א שחיברה רבינו הקדוש בעצמו), נפתח לפתע מעיין דמעותי, והתחלתי להתעורר בהתעוררות עצומה, לא הבנתי מה קורא לי, התחלתי להרים את קולי במילות התפילה הקדושות, 'ותחתור דרך כבושה מאתך דרך כל העולמות' ולאחר מכן השתטחתי על הציון, ובאתי לצאת בחזרה לישיבה.

כאשר באתי לצאת, פנה אלי היהודי שישב שם ושאלני לשמי ולמקום לימודי וכו', ולאחר מכן מר לי 'תדע לך אתה עוררת אותי מאד, ואם אתה התחברת כך לתפילה של רבי נחמן, כנראה שאתה מאד תאהב את הספרים שלו'.

כך הוא אמר לי, אבל אני חשבתי מיד לעצמי, שהרי אני כבר מכיר את הספרים מפגישתי איתם בכולל ברסלב, ואני כבר יודע שהם לא מתאימים לי כלל.

אבל מה שהוא אמר לי, שאני כנראה יאהב את הספרים, תפס לי את הראש ולא נתן לי מנוח, לכן באמת מיד שהגעתי לבית אבי בערב לא התאפקתי, והוצאתי מספרייתו את הספר ליקוטי מוהר"ן והתחלתי לקרוא כסדר עד תורה ג'.

אמנם ראיתי שיש שם רעיונות נחמדים... ווארטים חסידיים... אבל בכלליות הסקתי מסקנה שככל הנראה שיש הבדל בין הספר לבין תפילה, ואפילו שלתפילה התחברתי מאד, הספרים אינם מתאימים לי כלל.

אבל בכל זאת ההוא אמר שכן... אז לבנתיים השארתי את זה בספק ולא עשיתי עם זה כלום, רק שהתחלתי להגיד מידי פעם בקבר רבי יהודה זאב גם תיקון בכללי, ואכן הרגשתי בו בכל פעם התעוררות גדולה ובלתי מוסברת.

מה עושים בהתבודדות?

בבין הזמנים שלפני זמן קיץ של שיעור ב', התחלתי פתאום אניני יודע מה גרם לזה, להרגיש משיכה חזקה להתחזק בתפילה.

החלטתי שמיד כשנחזור לישיבה אני יתפוס מקום לתפילה במושבים הראשונים, קניתי לי סידור שיש בו פירוש המילות, וקיבלתי על עצמי קבלות שונות בענין התפילה, ההכנה אליה והכוונה וכו'. ואכן לפתע התחלתי להרגיש איך שזה משנה לי את כל היום, הסדר נשאר אותו סדר, והשיעור נשאר אותו שיעור, אבל מהתפילה נהיה לי טעם אחר ומתוק למשך כל היום.

בתחילת שיעור ב' לקח אותי אבי להלוא של רבינו הקדוש בכולל ברסלב,

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה וזה העיקר לזכות להרגיש הנעימות שיש בתורה

ואמר: וכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשיה, שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כף וכסף בכל יום ולא יעבר, וכיוצא. ואמר, שאפלו אותן האנשים הרחוקים מן הקדושה מאד שנגלדו במצודה רעה עד שרגלין בעברות חס ושלוה רחמנא לצלן רחמנא לשזבן, אף-על-פי-כן, הכח של התורה גדול כל-כף עד שיכולה להוציא אותם מן העברות שרגלין בהם חס ושלוה. ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמוד בכל יום ויום כף וכף, יהיה איה שיהיה, בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה, כי כח התורה גדול מאד.

וכל עקר מגמתו וקפצו היה תמיד רק לעבודות ועשיות של קדושה בלי שום חכמות כלל, רק שנגעסק תמיד בעשיות של קדושה בפשיטות, דהינו להרבות בלמוד התורה ולעשות מצוות הרבה בכל יום, ולהרבות בתפלה ותחנונים תמיד, והכל בפשיטות בלי שום חכמות. והזהיר מאד להיות בשמחה תמיד, והרבה מאד לדבר עמנו מזה, מענין שמחה, כמבאר בספרים הקדושים, אף יותר מזה הרבה לדבר עמנו בעל פה, והזהיר מאד בכמה אזהרות כמה וכמה פעמים להיות אף שמח תמיד: (שיחות הר"ן י"ט)

סגלה להתמדה שיזכה להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר לבלתי לדבר על שום איש ישראל. כמו כשהכלה היא יפה אזי האהבה בשלמות, אבל כשיש להכלה איזה חסרון ומום, אזי בודאי אין האהבה בשלמות. כמו כן התורה נקראת כלה כמו שכתוב: "תורה צוה לנו משה מורשה" (דברים לג) ודרשו רבותינו ז"ל: "אל תקרי מורשה אלא מאורסה" (ברכות נז). וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, כי ששים רבוא אותיות התורה כנגד ששים רבוא נשמות ישראל, וכשיש חסרון בשם שרש נשמות ישראל כנ"ל, ועל-כן בודאי אי אפשר לאהב את התורה בשלמות. אבל כשיזהר מלדבר על שום ישראל ולבלי למצא שום חסרון בשום ישראל, נמצא שאין בהתורה שום חסרון ומום, ואזי בודאי יאהב את התורה מאד, ואזי יתמיד בלמוד התורה מגדל האהבה כנ"ל.

וזהו: "תורת ה' תמימה" (תהלים ט). הינו כשתורת ה' היא תמימה בלי שום חסרון ומום, דהינו כשנזהרין לבלתי לדבר ולבלי למצא שום חסרון בשום ישראל שהוא אות מהתורה, נמצא שאז "תורת ה' תמימה" בלי שום חסרון ומום, אזי היא "משִׁיבַת נֶפֶשׁ". כי אז דיקא זוכין לאהבת התורה, ומרגישים טעם מתיקות התורה שמשִׁיבַת את הנפש מאחר שאין בה שום חסרון כנ"ל, ואז זוכין להתמדה כנ"ל: (שיחות הר"ן צ"א)

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות

בתורה וזה העיקר לזכות להרגיש הנעימות שיש בתורה

אין לנו בְּמָה לְהַחֲיוֹת עֲצָמֵנו כִּי אִם עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי אִין שׁוֹם טוֹב בְּעוֹלָם אֲלֵא הַתּוֹרָה, וְכִמו שֶׁכָּתַב דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים קיט) "לֹאֵל תּוֹרַתְךָ שֶׁעָשִׂי אֲז אֲבַדְתִּי בְּעֵינַי". וּבְרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר חֲלַקְךָ מִיוֹשֵׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְאִם אֵינְךָ לּוֹמֵד כְּרְאוּי בְּאֲמַת כְּאֲשֶׁר נִכְסְף וְנִכְסְפָתָ, כְּבָר דְּבַרְנוּ הַרְבֵּה שֶׁלַעַת עֵתָה צְרִיכִין לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל תְּבָה וְתְבָה שְׁלוֹמֵדִים בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.. (עלים לתרופה ס"ח)

בְּלֵא עֵסֶק הַתּוֹרָה אִי אֲפֹשֶׁר לְחַיּוֹת כִּי לְפַעְמִים בּוֹעֵר הָאָדָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ אֲבָל הוּא יוֹתֵר מְדַאי עַד שֶׁהִיא אֲפֹשֶׁר לְהִיּוֹת נִשְׂרָף לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם מְגַדֵּל הַתְּבַעְרָה חוּץ מִהַמְדָּה, וְעַל-יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה מְקַרֵּר אֵשׁ הַתְּבַעְרָה שִׁיְהִיָּה בְּמִדָּה כְּרְאוּי וְיִוֹכַל לְהַתְקַיֵּם, וְכֵן לְהַפְּוֹץ חֵס וְשְׁלוֹם שֶׁלְפַעְמִים בּוֹעֵר הָאָדָם אֶל תְּאֻוֹת עוֹלָם הַזֶּה כֹּל-כֶּף עַד שֶׁהִיא אֲפֹשֶׁר לְשַׂרְף כָּל הַגּוּף חֵס וְשְׁלוֹם מַעְצָם תְּבַעְרַת אֵשׁ הַתְּאֻוֹת, אֲבָל כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה מְגַנֵּת עָלָיו וּמַצְלֵת אוֹתוֹ וּמְכַבֵּה הָאֵשׁ הַבוֹעֵר בּוֹ וְיִכּוֹל לְחַיּוֹת, נִמְצָא שֶׁעֵקֶר הַחַיּוֹת עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה: (ליקו"מ ע"ח)

בְּקִשְׁתִּי מֵאֱהוֹבֵי חַתְּנִי שֶׁתְּלַמֵּד בְּכָל יוֹם שְׁעוֹר גְּמָרָא וּפּוֹסֵק, שֶׁלֹּא תַעֲשֶׂה חֵס וְשְׁלוֹם מְטַפֵּל עֵקֶר רַק אֶת הָאֲלָקִים יֵרָא וְכוּ' כִּי זֶה כָּל הָאָדָם. נִחְמָן הַבַּ"ל (עלים לתרופה ב')

גַּם יֵרָאָה לְהוֹדִיעַ לִי מַעֲסֶק לַמּוֹדוֹ, וְכִמְהָ דְפִין גְּמָרָא הוּא לּוֹמֵד בְּכָל יוֹם כִּי בְּאֵלָה חֲפִצְתִּי שִׁיְתִמִּיד בְּלַמּוּדוֹ, וְזֶה כָּל מְגַמְוֵתִי, וְדִי לְמַבִּין. (עלים לתרופה ז')

אֲמַר הַמַּעֲתִיק: שֶׁמַּעֲתִי שֶׁבִּשְׂעָה שֶׁאֲמַר רַבְּנוּ ז"ל מְאָמַר "נִכְסְפָתִי מֵאֵד לְהַמְשִׁיף הָעוֹלָם אֶל הַעֲשִׂיָּה" וְכוּ', וְהַפְּלִיג אֲז בְּשִׁבַח עֵסֶק הַתּוֹרָה, שֶׁאֵל לוֹ הָרַב רַבִּי נִתָּן ז"ל: וְאִם אֲחָד הוּא בַּעַל עֵבְרָה מִמֶּשׁ רַחֲמָנָא לְצַלָּן? הַשִּׁיב לוֹ רַבְּנוּ ז"ל: וְכִי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדוּל מַעֲלַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה? הֲלֵא עֵסֶק הַתּוֹרָה הוּא גְּדוּל בְּמַעֲלָה מְשִׁמֵּרַת הַבְּרִית. כִּי בְרִית בְּיֶסוּד וְאוֹרִיתָא בְּתַפְאָרַת (עין בְּתַקּוּנֵים בְּסוּף תְּקוּנָא תְּלִיתָא): (חיי מוהרן תקעג)

הַגַּעַתִּי לְשֵׁם וְאֲכַלְתִּי עִם חֲסִידֵי בְרַסְלָב, רַקְדַּתִּי אִיתֵם וְהַרְגַּשְׁתִּי שִׁישׁ כֵּאֵן מִשְׁהוּ שׁוֹנָה, בְּכָל חֲסִידוֹת שֶׁהֵייתִי מְגִיעַ אֵלֶיהָ, הַרְגַּשְׁתִּי כִּמוֹ נֹטַע זֶר, וְהִנֵּה כֵּאֵן אֲנִי מְרַגֵּשׁ כֵּאֵילוֹ מְדוּבֵר בְּמִשְׁפָּחָה, אֲנִשִּׁים שִׁישְׁבוּ לְיַדִּי דֹאגוֹ לִי שֶׁאֲנִי יֹאכֵל וְיִשְׁתֶּה, כִּמוֹ כּוֹלֵם בְּלִי לְהַתְבַּיֵּשׁ, וְהַרְגַּשְׁתִּי מִמֶּשׁ מַחוּבֵּר לְמִקּוּם וְלַחֲסִידִים.

לְאַחַר מִכֵּן רַקְדוּ כּוֹלֵם 'אוֹמֵן אוֹמֵן רֹאשׁ הַשָּׁנָה', וְרַקְדַּתִּי אִיתֵם בִּיחַד, תוֹךְ כִּדֵי שֶׁאֲנִי תְּפוּס כּוֹלֵי בְּמַחֲשׁוֹת 'מָה יֵשׁ כֵּאֵן בְּחֲסִידוֹת הַזֹּאת כ"כ מִיּוֹחַד', 'מָה גּוֹרֵם לְסַבָּא שְׁלִי שֶׁהוּא ת"ח חֲשׁוּב, לְנִסְעַ עַל שָׁנָה לְחו"ל לִימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה', וְשׁוֹב חֲזָרָה אֵלֵי הַתְּעַלּוּמָה שֶׁהִיָּתָה לִי לְפָנַי שָׁנָה כְּשֶׁקְרַאתִי אֶת הַמְּשִׁיבַת נֶפֶשׁ, וְבַעֲצֻמָּה רַבָּה יוֹתֵר.

חֲשַׁבְתִּי לְעַצְמִי שֶׁאוּל בְּאֲמַת כְּדֹאֵי לִי לְנִסּוֹת לְהַסְתַּכֵּל עוֹד פַּעַם בְּמִשְׁיבַת נֶפֶשׁ, אוֹלֵי הַפַּעַם זֶה כֵּן יִדְבַר אֵלַי? לְקַחְתִּי אֶת הַסֵּפֶר וּפְתַחְתִּי, נִפְתַּח לִי בְּהַקְדָּמָה לְהַשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ, שֶׁם מְדוּבֵּר עַל כָּל הַצְּדִיקִים הַקְּדוּמוֹנִים הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים וְהַנְּבִיאִים שֶׁגַּם הֵם עָשׂוּ הַתְּבוּדוֹת.

הַתְּחַלְתִּי לְקַרְוֵא עַל עֲצַת הַתְּבוּדוֹת, וְהַבְנַתִּי מִיַּד שֶׁלֹּא מְדוּבֵּר בְּעוֹד עֲצָה שְׁכַתּוּבָה בְּכָל הַסֵּפֶרִי מוֹסֵר, כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר שֶׁקְרַאתִי חֲדָר לִי עִמוֹק עִמוֹק לְתוֹךְ הַלֵּב, הַתְּחַלְתִּי לְהַבִּין שֶׁלְכָל אֶחָד יֵשׁ עֲבִירוֹת וּפְגָמִים לְפִי דְרַגְתּוֹ, לְפִי הַרְמָה שְׁלוֹ, וְגַם אֵלֵי הַדִּיבּוּרִים הָאֵלֶּה נִצְרָכִים כִּמוֹ אוֹרֵי לְנִשְׁמָה.

הַחֲלַטְתִּי שֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְקַיֵּם אֶת זֶה בְּעַצְמִי, וְקִיבַלְתִּי עַל עַצְמִי לְהַתְּחִיל לְלַכֵּת כָּל יוֹם לְהַתְּבוּדָה עַל קֶבֶר רַבִּי יְהוּדָה זֶאֱב, שֶׁכֵּאֲמוֹר הֵייתִי מְגִיעַ לְשֵׁם הַרְבֵּה בְּלֵאוֹ הַכִּי.

אֲבָל מָה מְדַבְרִים? הַגַּעַתִּי לְבֵית הַחַיִּים, וּבִאתִי לְהַתְּחִיל לְדַבֵּר, וְהִנֵּה אֲנִי רוֹאֵה שֶׁאִין לִי שׁוֹם דִּיבּוּר לְהַגִּיד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲנִי לֹא יוֹדַע אֲפִילוֹ מָה אֲנִי אֲמוֹר לְעִשׂוֹת. נִיִּסִּיתִי לְהִיזְכּוֹר מָה רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ כּוֹתֵב לְעִשׂוֹת, וְנִזְכַּרְתִּי שֶׁקְרַאתִי בְּהַשְׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ לְדַבֵּר עִם הַשִּׁי"ת עַל כָּל מָה שֶׁקָּשָׁה לָךְ בְּאוֹתָהּ עַת.

וְאֲכֵן, בְּתַמִּימוֹת הַתְּחַלְתִּי לְשׁוּחַח עִם הַשִּׁי"ת וְלִסְפֹּר לוֹ עַל הַקְּשִׁיִּים שֶׁהָיוּ לִי בְּאוֹתוֹ זְמַן עִם הַחֲבֵרוֹתָא וְעִם אֶחָד הַרַמְי"ם, וְאֲמַנֵּם לֹא הַרְגַּשְׁתִּי שֶׁפַּעַלְתִּי כָּל כֶּךָ בַּפַּעַם הַרְאִשׁוֹנָה, אֲבָל הַשִּׁי"ת בְּחֲסִדּוֹ נָתַן לִי דַעַת לְהַמְשִׁיךְ לְהַתְּעַקֵּשׁ, וְאֲכֵן לְאַחַר כִּמְהָ יָמִים רֵאִיתִי בְּחוּשׁ אֵיךְ שֶׁהַתְּהַפֵּךְ הַכָּל לְטוֹבָה, וְכָל מָה שֶׁהַתְּפַלְלְתִּי עָלָיו הַתְּמַתֵּק לְגַמְרִי. הַרְגַּשְׁתִּי כֵּאֵילוֹ יֵשׁ לִי רַמַּז מִהַשִּׁי"ת שֶׁזֶה מָה שֶׁהוּא רוֹצֵה שֶׁאֲנִי יַעֲשֶׂה, שֶׁאֲנִי יִמְשִׁיךְ לְהַתְּבוּדָה וְלְהַתְּעַקֵּשׁ.

לְאַחַר תְּקוּפָה קְצָרָה שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ מִיַּד יוֹם לְהַתְּבוּדָה בְּבֵית הַחַיִּים, גִּילַתָּה אֶת זֶה הַנְּהַלְתִּי הַיְשִׁיבָה, שֶׁכִּמוּבֵּן לֹא שֶׁשֶׁה בְּמִיּוֹחַד עַל הַמִּידַע הַמְּדַאִיג, שִׁישׁ בְּחוּר מִהַיְשִׁיבָה שֶׁמַּעֲיֵז לְדַבֵּר עִם הַשֵּׁם, רַח"ל...

הַמְּשִׁיחַ, שֶׁהִיא יְהוּדֵי חֲכָם מֵאֵד, קִרָּא לִי לְשִׁיחָה, וְהַסְבִּיר לִי שֶׁהַיְשִׁיבָה שֶׁמָּה לֵב שֶׁהַקְּרַבְתִּי לְבְרַסְלָב, מְרׁוּב דֹּאגְתוֹ שֶׁאֲנִי אֲמַצָּא שִׁידוּךְ וְכוּ' הוּא מְצִיעַ לִי לְחַכּוֹת עַד לְאַחַר הַחַתּוּנָה וְאֵז לְהַחֲלִיט הָאֵם אֲנִי רוֹצֵה לְהַתְּקַרֵּב לְבְרַסְלָב, וּבְפֶרֶט שֶׁסְּפָרִי רַבִּי נַחְמָן הֵם סְפָרִים עִמוּקִים מֵאֵד, וְאִינֵם מְתַאֲמִים לִי כָּלֵל, וּמִי מְדַבֵּר עַל הַתְּבוּדוֹת שֶׁאֲנִי יֹכֵל לְהַשְׁתַּגֵּעַ מִזֶּה לְגַמְרִי...

אֲמַרְתָּ לוֹ תוֹדָה רַבָּה, וְנִתְּנִי לוֹ לְהַבִּין שֶׁהוּא הַצִּלַּח לְהַשְׁפִּיעַ עָלַי וְהַמְּשַׁכְּתִי כְּרַגִּיל בְּחַיִּי, לְלַכֵּת לְהַתְּבוּדָה וְלַלְמוּד סְפָרֵי רַבִּינוּ.

פורים מעולם אחר לגמרי

אֲחֵרֵי חוֹדְשֵׁים הַגִּיעַ פּוּרִים, וּבְאֲמַצַּע הַרִיקוּדִים בִּישִׁיבָה נִכְנַס אֵלֵינוּ אִיזָה בְּחוּר בְּרַסְלָב'ר, וְאֲנִי מִיַּד הַתְּעַנִּינִיתִי בּוֹ, שֶׁאֲלַתִּי אוֹתוֹ אִיפֵּה הוּא גַר וְכוּ',

מהבחורים שזכו להתקרב בחבורה הזאת ממשיכים עד היום להיות מקושרים לרבינו הקדוש.

דרך אגב, רציתי לספר איזה דבר מענין שהיה איתי בתקופת ההתקרבות, שהאחד מחשובי הישיבה אמר לי שההתקרבות לרבינו תוריד אותי בלימוד התורה בכמות ובאיכות. הראיתי לו שתי חבורות שכתבתי, אחת לפני ההתקרבות ואחת אחר ההתקרבות, ושאלתי אותו איזה מהם נראית יותר טובה, הוא עיין בהם והצביע על אחת מהם שהיא הטובה יותר, וכמובן זאת הייתה החבורה של אחרי ההתקרבות, כמו שרבינו הקדוש אומר שע"י הלימוד בספרו, אפשר להיות בעל מח גדול...

עצות הצדיק-כולו זרע אמת

אם שואלים מה זה רבינו במילה אחת, מה הנקודה שמסביבה סובבים כל העצות של רבינו, אני יגיד 'אמת'.

כל הענין של רבינו שתעשה מה שאתה עושה, אבל תעשה את זה באמת. תתפלל באמת, תלמד באמת, תחפש כל הזמן את האמת, ואז גם אם יעבור עליך מה שיעבור תמיד תחזור להשם יתברך, כי אתה לא מסתיר כלום, אתה תמיד יכול לומר להשי"ת דיבור של אמת מהמקום שלך.

אני רוצה לומר איזה דבר אחרון, רבינו הקד' כותב בתורה ז' שעצות הצדיק הם נקראות זרע אמת, ראיתי שרבי יצחק ברייטער מסביר בחלוקי הנחל, שזרע אמת הכוונה שהם אינם יכולים להתערב עם שום דבר של שקר, מי שספוג כולו בעצות של רבינו הקדוש ומקושר אליו באמת, אז גם אם ינסה להיכנס אליו איזה דבר של שקר, איזה תאוה, איזה מידה רעה או גאוה וכיו"ב, הוא לא יוכל להישאר אצלו הרבה זמן, בהתבודדות הראשונה הוא כבר יוציא את זה, כי זה לא יכול להתערב עם הזרע אמת של הצדיק.

זה הנקודה שאני יכול לומר שאני בעיקר קיבלתי מרבינו הקדוש - לחפש תמיד את האמת בכל דבר, כמו שרבינו הקדוש אמר 'שהעולם לא יטעה אתכם'.

והוא דיבר איתי מענין קליפת עמלק ומרדכי הצדיק והמן וכו', ופעם ראשונה שצלחתי להבין איך שהחיים שלנו ממש תואמים לסיפור המגילה.

לאחר שסיימנו לדבר הוא שאל אותי האם אני רוצה איתו ליער להתבודד, לאחר התלבטות קצרה השבתי לו בחיוב, ונסענו עם קבוצה של חסידי ברסלב ליער שבצומת מורשה.

נבהלתי לגמרי, לא הבנתי איך הם מסוגלים להיכנס ליער ככה באמצע הלילה, עכ"פ נכנסתי איתם, וזאת הייתה ההתבודדות הכי מתוקה שהיתה לי בחיים...

כמעט כל ההתבודדות רק שתקתי, ואני שומע אותם צועקים ובוכים בקול, שמעתי אחד גם שר, התחילו לרדת לי דמעות

” ואין שום הצלה כי אם על ידי התורה. ואין מי שיכניס למוֹד התורה וקיום התורה בעולם כמו אֲדוֹנֵנו מוֹרְנוּ ורַבֵּנוּ ז"ל עַל יְדֵי אֲמַת דְּרַבֵּי הַקְּדוּשִׁים שְׁגִלָּה עַל יְדֵינוּ וּבִסְפָרֵי הַקְּדוּשִׁים: (עלים לתרופה קע"ד)

מהענינים ורק בכיתי להשי"ת שגם אני רוצה לזכות להיות כמותם, אנשים שרגליהם בארץ, אבל שיגם ושיחם במרחק של שנות אור מהעולם הגשמי.

בישיבה גדולה עליתי לישיבת חדרה, שנחשבת מהישיבות הטובות בציבור הליטאי, שם היה עוד בחור חסיד ברסלב שקבעתי איתו חברותא בליקוטי מוהר"ן, חברותא שהתפתחה במהירות לחבורה של כמה וכמה ממצויני הבחורים שתקרבו לברסלב, מה שהיה כמובן למורת רוח הישיבה שאילצה אותי ואת חברי לעזוב את הישיבה, אבל ב"ה שכמה וכמה

עמוד התווך

חלק מהוצאות הגיליון נתרמו

לרפואת

חיה בת חנה מרים לרפ"ש

לרפואת

חיים בן הענא לרפ"ש

עיר של תורה

זכות הפצת הגליון

בנתיבות

לע"נ

מרים בת יעקב, ומרדכי בן מנחם מנחל

תנעב"ה

זכות הפצת הגליון

במודיעין

עילית

ע"י תרה"ג ר' יחזקאל גרינרויז שליט"א לרגל אירוסיו בתו, למזל טוב.

זכות הפצת הגליון

ברכסים

להצלחת

משפחת בוכביזה

בכל העיניים

זכות הפצת הגליון

בירושלים

ליובת

אהרון משה מרדכי בן גיטל

להצלחה בכל העניינים

זכות הפצת הגליון

בבני ברק

לע"נ

שלמה יהודה בן דוד

תנעב"ה

שלום וברכה.

רצייתי לשאול, השבוע יהול חג השבועות, ומצד אחד בישיבה יש אוירה מאוד שמחה, ריקודים סוערים, שטייגען כל הלילה, והרבה 'לכם'.

ומצד שני יש אוירה מאוד רצינית וכבידה, בפרט שדברו על שבועות כיום שקובע את ההתעלות של כל השנה כולה. אני מרגיש לפעמים קצת סתירה בין שני המצבים, ורצייתי לדעת מה היא ההסתכלות הנכונה על שבועות? שמחה וריקודים או אוירה רצינית וכובד ראש?

ספק מכילה בקרבה לכל הפחות קורטוב של דרישה ומחויבות.

מאיך, כובד הראש והרצינות יכולים לגרום לנו לראות את חג השבועות כעוד נדבך בחומת לבנים בלתי עבירה, של דרישות אין סופיות, תביעות והאשמה, הגורמות לייאוש מלשמוח בחלקי, להתקדם בקצב שלי, ולהבין מה אני מסוגל ורוצה לחדש ולגלות בתורת השם.

לכן כל כך חיוני החיבור בין העובדה שמצד אחד הרגלים הם כולם ימי דין ימי תשובה, כמבואר בליקוטי מוהר"ן סי' ל' אות ו': "תשובת השנה - זה בחינת שלוש רגלים, שהם ימי דין, ימי תשובה, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה (ראש השנה ט"ז): 'בפסח נידונין על התבואה, בעצרת וכו'", בפרט עצרת שהיא זמן מתן תורתנו, שכמובא בספרים מתחדש בה עניין נעשה ונשמע בכל שנה.

לבין השמחה הגדולה בחג השבועות, כמו שאמרו חז"ל שבעצרת לכולי עלמא בעינן 'לכם', וכפי שמספר ר' שמואל הורביץ זצ"ל על מנהג חסידי ברסלב: "... וכן המנהג עד היום באומן, שתיכף אחר אכילה באים להקלוז ורוקדים ביחד כל הלילה, וממש לא נפסק הריקוד אף רגע, כי אלו אומרים מעט תיקון שבועות ואלו רוקדים וכן חוזר חלילה".

כי רק בשילוב השמחה עם היראה שבקבלת התורה, ניתן לקבל את התורה באמת.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

כמדומה שהדברים שכתבת בשאלתך מתארים באופן נפלא את ההסתכלות הנכונה על חג השבועות, וכמעט שאיני רואה צורך להוסיף.

תיארת את האוירה השמחה, הריקודים, את קיום הדין שבעצרת לכולי עלמא בעינן 'לכם'. ויחד עם זאת תיארת את כובד הראש ותחושת האחריות הגדולה בקבלת התורה מחדש באמת. אשריך מה טוב חלקך שאתה נמצא בין בני תורה שמחים ורציניים, בבחינת 'גילו ברעדה'.

ובכל זאת, אתה כותב שהנך חש סוג של שאלה או סתירה בין הדברים, וראוי להתייחס לכך.

אך חשוב שנבין שתחושה זו אינה מראה חלילה משהו לא נכון, רק אולי חסרים לנו הכלים להכיל את המורכבות, ומעבר לכך, לפעמים אנו לוקחים את הצדדים השונים לזווית לא מדויקת, כך שבאמת אין שניהם מסוגלים לדור בכפיפה אחת.

ומכיוון שבתחושות עסקינו, ארשה לעצמי לתאר קו מחשבה דמיוני של שני החלקים שציננת.

השמחה והריקודים, יכולים להתפרש בלבנו כאילו זכינו בעניין שאינו תלוי בנו, אינו קשור למה נעשה איתו. אמנם לא כל כך ברור אם כן 'לשמחה מה זו עושה' ואיך הדבר מבטא את קבלת התורה, שללא

ראשית מבינים שהשמחה אינה דבר העומד בפני עצמו, אלא היא שמחה במציאות העצומה והנפלאה שבה עומדים ישראל כמקבלי התורה. נוכל להמשיך את הדבר לאדם העובד מסלול הכשרה ארוך ומאתגר, ולבסוף מגיע העת והוא זוכה לקבל לידי ספינת מלחמה משוכללת ורבת עוצמה. זו שמחה עצומה, אך אין זו זכיה שהייתה ונגמרה, אלא זו התחלה חדשה עם אחריות גדולה, שמתלווה אליה כובד ראש ודבקות במשימה, והוא שמח על כך שהפקידו בידו כלי חשוב כל כך שבו יזכה בעזרת השם להציל את העולם.

ומאיך, גם תחושת האחריות והיראה אם אינן משולבות בשמחה עצומה, הן טעות גדולה ובהכרח ימנעו ממנו מלקבל את התורה. כי אם אינו שמח בעומק לבו, בהכרח הוא לא מבין את גודל הזכייה, ואינו מאמין שיש לו את הכלים והיכולת לממש את התפקיד המשמעותי כל כך שקיבל. ללא שמחה ותחושה בגוף ונפש של 'לכם', הוא רואה את היום הזה חלילה כיום דין, וזו שגיאה נוראה למרות שכאמור זה אכן יום דין! זו אכן זכיה, זכינו בתפקיד החשוב ביותר בעולם, שניתן לנו רק מפני שמאמינים בנו, ויודעים שיש לנו את היכולת להגיע לדברים הנפלאים הללו.

ליל שבועות הינו המכה בפטיש של כל ימי הספירה, שבהן ספרנו את הימים לקבלת התורה, "כעבד ישאף צל". בלילה הזה אנחנו ממשיכים לצפות ולהמתין לאור הבוקר שבו אנו זוכים להיכנס למתן תורה, לעולם חדש של אור גבוה שיקרב אותנו ויזכה אותנו לגלות ולקיים חלקים ורבדים בתורה שלא זכינו להשיג עד עתה.

רבינו ז"ל אמר שבליל שבועות העיקר הוא התעוררות השינה, שלא לישן כל הלילה (לעומת ליל הושענא רבה שגם בו נוהגים להישאר ערים, אך שם העניין הוא דווקא האמירה). וכידוע שבכך אנו מתקנים את השינה שישראל ישנו לפני מתן תורה.

האמונה, הצפייה, ההתרגשות, אלו פעולות שמעבר לכך שמשפיעות על לבנו לכסוף ולשמוח, הם עוזרות לנו להתבונן ולהבין בשכלנו, שאכן הקב"ה בחר בנו באהבתו אותנו, וחיי עולם נטע בתוכינו. יום הדין, אינו מבדק כמה עונשים מגיעים לחילה, הוא בחינה רצינית עד כמה אנחנו שמחים בתפקיד ובהתאם ניתן לסמוך עלינו ולהשפיע עלינו שפע דעת וקדושה, ולסייע לנו להצליח בחלקנו במשימה של כלל ישראל.

רבים הצטרפו כעת לתורה הזמנית - ליקוטי מוהר"ן נ"ו "וביום הביכורים" במיזם 'טעמו וראו', שם מובאים דברי האר"י הקדוש בעניין המקוה של חג השבועות, אולי נסיים בלשון התפילה בליקוטי תפילות נ"ו: "ותזכנו להמשיך עלינו קדושת המקוה של חג השבועות הקדוש שהוא זמן מתן תורתנו שאז נתקרבו ישראל אליך וזכו לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת מקוה. וזוכה כולנו בחג השבועות לטבול עצמנו במקוה העליונה, במקוה של שער החמישים של הקדושה שהוא רחמים גדולים ורבים, וחסד עליון, ודעת גדול מאוד". אשרינו!

הטוב, אָבֵל כְּשִׁזְכֹּר הָאָדָם אֶת עֲצָמוֹ אֶת כָּל הַחֶסֶד וְהַטּוֹב שֶׁכָּפַר זְכִינוּ בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי כָּבֵד זְכִינוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה מִבְּרֵאשִׁית עַד לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל וְאַחַר כֵּן שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֵה הַקְּדוּשִׁים וְכָל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים מִהַצְדִּיקִים שְׁאַחֲרֵיהֶם, עַד שֶׁגַם בְּדוֹרֵתֵינוּ זְכִינוּ לְהַתְגַּלּוֹת חֲדוּשֵׁי תוֹרָה נִפְלְאִים פְּאֵלָה מִהַצְדִּיקֵי אֲמַת שְׁהֵי לִפְנֵינוּ וּבִימֵינוּ, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לִיחַל וְלִקְוֹת וְלִצְפּוֹת לִישׁוּעָה בְּרִצּוֹן חֶזֶק, שֶׁגַם עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֵל יִטְשֵׁנוּ עַד שֶׁנִּזְכֶּה עַל-יְדֵי הַרְצוֹן הַחֶזֶק לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וּלְבֹא לְתַכְלִית אֲמַתִּי לְמַה שֶׁצָּרִיךְ הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי לְבֹא בְּזֶה הָעוֹלָם הַמַּעֲשֶׂה.

(ליקוטי הלכות הכשר כלים הל' ד')

כִּי זֶה יְדוּעַ וְכָבֵד מְבַאֵר לְעֵיל מְזֶה שֶׁעָקַר קִבְּלַת הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעוֹת בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, אַף-עַל-פִּי שֶׁכָּבֵד נִתְּנָה בְּסִינֵי. הָעָקַר לְקַבֵּל הַתְּגַלּוֹת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְהָעָקַר שֶׁנִּזְכֶּה עִתָּה שִׁימְשֹׁךְ עֲלֵינוּ הָאֲרֶת פְּנֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכֶּה לְקִימָה, שִׁיזְכֶּה כָּל אֶחָד לְהַתְעוֹרֵר וְלִקְוֹם מִשְׁנָתוֹ לִפְקַח עַל עֵסְקֵיו לְחַשֵּׁב עַל תַּכְלִיתוֹ בְּאִפְּן שִׁיזְכֶּה לְצַאת מֵרַע לְטוֹב וּמִדֶּרֶגַת לְדֶרֶגַת וְכוּ'. וְלִזֶּה צָרִיכִין לְשַׁבֵּר מְנִיעוֹת רַבּוֹת, וְעָקַר הוּא הַרְצוֹן פְּנ"ל, אָבֵל לֹא הֵיָה כַּח לְהַתְגַּבֵּר בְּרִצּוֹן וְתוֹחֶלֶת וְתִקְוָה אֵל הַטּוֹב הָאֲמַתִּי, מֵאַחַר שֶׁכָּל אֶחָד רוֹאֶה עֵצָם רְחוּקֵי מֵהַטּוֹב וְזֶה כְּפֶה שֶׁהוּא נִכְסָף אֵל הַטּוֹב וְעַיִן לֹא עֲלָתָה בְּיָדוֹ וּמַחְמַת זֶה רַבִּים מִתְרַשְׁלִים אֶפְלוּ מִהַרְצוֹן וְהַחֶשֶׁק

הראש השנה שלי עולה על הכול

אין ספק שמה שמתרחש באומן כל השנה ובפרט בהתקבצות הגדול בימי ראש השנה אין להם אח ורע בכל העולם כולו, ובכל ההיסטוריה בכלל. ויעידו רבבות שכבר חזו את הדברים בעיניהם.

ומי שטעם את הדבר, כבר אינו מסוגל לוותר שום שנה מלהשתתף בקיבוץ הקדוש. וכאן המקום להזכיר לכל אחד שעוד לא סודרו אצלו כל העניינים הנלווים לנסיעה, כדרכון, מעמד בן ישיבה וכו' שלא ידחה את סידור העניינים, ויזדרז בהקדם האפשרי לסדר את כל הדברים הנצרכים על צד היותר טוב, למנוע עגמת נפש וצער מרובה הנגרמת כשנזכרים ברגע האחרון.

בימים אלו עמלים עסקני 'נכספה' לסדר באומן מקום מיוחד לבני הישיבות הקדושות הבאים לחסות באומן בימי ראש השנה, הציבור נקרא להתפלל ולהעביר שחפץ ה' בידינו יצליח ונוכח להוציא הדברים על צד היותר טוב.

וְהִזְהִיר לַעֲשׂוֹת פְּרוּז, שֶׁפֶל מִי שֶׁפָּר אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ וּמִקֶּרֶב אֱלֹהֵי יְהוָה עַל רֹאשׁ-הַשָּׁנָה אֲצִלוֹ, לֹא יִחָסֵר אִישׁ.

כל זה אינו מהווה סיבה למונעם כי אם אדרבה, מלבה ומגבירה את החשק ברצונות אדירים.

כל התיאורים וההסברים נמוגים מול המחזה העל טבעית, בו משתקפת עין בעין גודל כוחו של הצדיק הקדוש והנורא הפועל גבורות ונוראות בארץ, רבבות יהודים המתאחדים בכמיה ומטרה אחת 'ותמלוך אתה הוא ה' לבדך על כל מעשיך' אין ספור ההתעוררות לתשובה המתעוררות במקום, מקיפות את כל אחד מהנמצאים, התעוררות מלעילא שאין הסבר לדבר. הציון הקדוש הדומה בימי ראש השנה כמרחקה- בית יוצר לתשובה, בכל פינה וזווית רואים יהודים המתייפחים בחרטה ותשובה פנימית על כל העבר, בלי סוף יהודים רחוקים וטועים שלפתע בלי כל הכנה או הקדמה מוצאים את עצמם מגלחים את שערם משאירים שני פאות כמצוות התורה משנים את חייהם לגמרי לשמירת התורה והמצוות.

הימים חולפים ועוברים, וימי ראש השנה נראים כבר בפתח. אם בכל העולם הוא כך, כל שכן אצל חסידי ברסלב שרבינו הק' אמר שכבר מאחרי ראש השנה מטה הוא את אזנו לשמוע שקוראים כבר לסליחות של השנה הבאה, מתעוררת התשוקה שבעתיים.

'ראש השנה' היום בגדול בשנה היום האיום והנורא, בו צווה ופקד הצדיק הגדול להתקבץ אליו אל ציונו באומן. ואכן מה נאדר המחזה לראות שנה אחר שנה את רבבות בני ישראל הבאים מתקבצים לקול קריאתו של הצדיק הקדוש. רבבות יהודים הבאים מכל קצווי תבל באהבה ואחוה גדולה, דבר שאין ולא יהיה הסבר לתופעה המופלאה הזו. הקריאה הנרגשת המנסרת בחללו של עולם מגיעה לאזני רבבות יהודים כל אחד במקומו הוא מעוררת את ליבותיהם לצאת לבוא ולהשתתף בקיבוץ הגדול והקדוש. מניעות שונות ועיכובים הנראים בלתי עבירים יתייצבו שנה אחר שנה לפתחיהם של רבבות העולים ברנה לאומן אך

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקל"ה ויבדלחט"א

מרן בעל 'אבי עזרי' זצוק"ל

כשהייתי בחור שמעתי שמוערי בשם רב אחד שאמר

'הייתי נכנס אל מרן בעל 'אבי עזרי' בזמנים והתקופות הקשות דעו עלי, וראיתי אותו יושב ולומד ומתחזק בספר הקדוש 'משיבת נפש'.

(ר' אהרון נתן ליכטנשטיין שליט"א)

כך גם מספר ר' לייב בירנבוים (בן הגאון הגדול ר' שמואל בירנבוים ר"י מיר' בארה"ב) שהוא עצמו היה לו חברותא קבוע עם מרן הרב שך כל יום ישיש בספרי ברסלב.

(ר' לייב בירנבוים עצמו סיפר את הדברים ל' פנחס ברגשטיין שליט"א)

כשר' נתן צבי קניג זצ"ל פתח את כולל ברסלב המפורסמת בבני ברק זכה לקרבה מיוחדת אצל גדולי ישראל בפרט מרן בעל הקהילות 'עקב' ומרן בעל 'אבי עזרי' שחיבבוהו ועודדו עד למאוד.

באחד המסעות שערך ר' נתן צבי לטובת הכולל נכנס לאחד מהגבירים הגדולים ביותר באותה תקופה להתרימו למען לומדי תורה, לשאלת הנגיד על שם מי לכתוב את הצ'יק, ענה ר' נתן צבי 'כולל ברסלב' הגביר שמע את המילה 'ברסלב' עיקם את פניו במקצת, ר' נתן צבי שראה בכך ולזול מצדו של הגביר בהרה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע לא יכל להבליג וקרע על אתר את הצ'יק הנכבד, למול עיניו המשתהות של הנגיד. הגביר נבהל מהמעשה

והתקשר למרן בעל 'אבי עזרי' לשאול את פיו מי זה ר' נתן צבי קניג מבני ברק? ענהו מרן 'תתמוך בו, על הכוללים שלו עומד עולם התורה'.

(ר' אליעזר קירשבוים שליט"א שמע את זה מהגביר בעצמו)

כך גם מספר בנו ר' מרדכי קניג שליט"א שמרן היה כותב מכתבים לנגידים לטובת הכולל ברסלב שבראשות אביו, שיתמכו בו בעין יפה ובזכות זה תמכו כמה שנים טובות בכולל.

בהזדמנויות רבות באתה לידי ביטוי הערכתו הגדולה של מרן בעל 'אבי עזרי' לר' נתן צבי קניג זצ"ל בין היתר היה בכינוס יסוד 'דגל התורה' שלח הרב שך זצוקל"ה שליח מיוחד לר' נתן צבי זצ"ל שיגיע להשתתף בכנס.

ר' מרדכי שליט"א מוסיף עובדה מעניינת פעם ניגש אחד להרב שך בתקופה הבווערת של הקמת 'דגל התורה' ושאל אותו איך אתה עוזר לחסידי? ועוד לחסידי ברסלב? ענהו הרב שך בחוכמתו 'הוא הרי מקבל בכולל 'ברסלב' מכל העדות, וכל כוונתו לשם שמים, ומי שמתכוון לשם שמים צריך לעזור לו.

אחד מגדולי תלמידי ספר לי גם שפעם אמר לו: 'אתה רואה את ר' נתן צבי, זה 'ערלאכער איד'.

(ר' מרדכי קניג שליט"א)

נהנת מהעלון?

רוצה לזכות גם את שכניך וידיך?

בעז"ה מהיום תוכל לקבל את העלון הנפלא 'אותך אבקש' ישירות אליך בדמי השתתפות סמלית של הדפסת העלונים + דמי משלוח. לתשומת לב- מתכונת ההפצה של העלון יתבצע מהיום רק במתכונת זו.

היה שותף וטול חלק בזיכוי הרבים הגדול והיה בכלל מצדיקי הרבים ככוכבים המזהירים כוזהו הרקיע.

בנשילת חלק בטכומים הבאים תוכל לזכות לקבל את העלונים אליך לבית, להפיצם ולחלקם ביעקב. או לחילופין לתרום זכות מספר עלונים אלו ולזכות יהודים אחרים

תומך נאמן | 35 ₪

זכות של 50 עלונים פעמיים בחודש

מזכה הרבים | 60 ₪

זכות של 100 עלונים פעמיים בחודש

עמוד התווך | 100 ₪

200 עלונים פעמיים בחודש

עיר של תורה | 200 ₪

זכות הפצת העלון הנפלא בעיר שלמה

לפרטים: 0533116547

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס' ע"ש עמותת 'אור העולם' תחת קטגוריית 'נכספה' או בקו בני עליה שלוחה 7

י"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע 05331.16547 או באימייל a0799400036@gmail.com להערות והארות ולתרומות: 05331.16547